

Gener

Dijous 12: Reunió d'animadors (única del mes). A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra 6, 3a, aula 1. Tema V: «Tres ensenyaments importants (Marc).»

Febrer

Dijous 2: Celebració de la Candelera. Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Basílica Sant Josep Oriol. A les 17 hores. Eucaristia concelebrada presidida per l'Emm. i Rvdm. Sr. Lluís Martínez Sistach, cardenal-arquebisbe de Barcelona.

Dijous 9: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a, aula 1. Tema VI: «Jesús, fill de Déu en la seva mort i resurrecció» (Mc 8,27-38).

Jueves 16: Reunión de animadores. A las 5 de la tarde, en Rivadeneyra 6, 3.ª, aula 3. Tema VI: «Jesús, hijo de Dios en su muerte y resurrección» (Mc 8,27-38).

Marcç

Dijous 1: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a, aula 1. Tema VII: «Dos textos importants» (Mc 10,2-12;7,31-37).

Jueves 8: Reunión de animadores. A las 5 de la tarde, en Rivadeneyra 6, 3.ª, aula 3. Tema VII: «Dos textos importantes» (Mc 10,2-12;7,31-37).

Ràdio Estel

Dilluns a les 18 hores a Ràdio Estel i Ràdio Principat (freqüència 106,6 FM, Barcelona i comarques). Grans Amics. Hi participen FATEC i Vida Creixent.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres, en horari de 5 a 7 de la tarda.

Ressò

Gener 12

La tempesta calmada

vidaCreixent
MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Amb la col·laboració de

Generalitat de Catalunya
**Departament d'Acció Social
i Ciutadania**

vidaCreixent
MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Les paràboles que parlen de la llavor

Jesús volia que l'entenguessin, per això parla amb paràboles, o exemples que fàcilment es poden aplicar a la vida. Totes les paràboles parlen del Regne de Déu, és a dir del món segons Déu, d'aquella realitat que Déu volia des del començament del món.

Si tenim Déu a la vora, si deixem que entri en la profunditat del nostre interior, si el cerquem amb la nostra manera de fer, i amb la pregària, notarem que es realitza en nosaltres el que Ell vol: que donem fruit. Quins fruits? La capacitat de donar-nos, de comprendre, de cercar el bé tant personal com el dels altres. Desitjarem que el món pugui ser el lloc de la fraternitat, d'amor, de pau.

Això no es fa d'un dia per l'altre. Els efectes d'aquest esforç, al començament semblaran imperceptibles, com el gra de mostassa, que és la més petita de les llavors. Les coses no es fan amb un dia. Tampoc ens fem adults amb un sol acte de voluntat, sinó a través d'anys d'experiències positives i fins i tot negatives. Finalment cal tenir present que no som nosaltres els qui recollim els fruits. Qui els recull és Déu.

És per això que no hem de tenir por de lluitar per a portar endavant les exigències del Regne de Déu. Jesús ho diu constantment als deixebles: «No tingueu por». Certament que el camí de la vida, mantenir les actituds, no defallir, superar les decepcions o les «nits fosques de l'ànima» no és fàcil, però Déu tampoc no demana mai més del que podem fer. L'home és feble, però cal que tinguem present aquella promesa de Jesús «Jo estaré amb vosaltres, dia rere dia fins a la fi del món». St Pau diu: «Tot ho puc amb aquell que ens conforta».

© Vida Creixent
Rivadeneira 6, 6è - 08002 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org

Secretaria: Tardes de 17.00 a 19.00 hores

Text de la fotografia de portada:
Pintura de Jules Joseph Meynier (1826...)
«Els deixebles despertaren a Jesús i li digueren:
Mestre, no et fa res que ens enfonsem?» (Mc 4,38)
Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Compaginació: Impresión Offset Derra

Cinema amb conferència

Els vint-i-quatre rostres de Tintín
Xavier Pérez, professor de la Universitat Pompeu Fabra, ens parlarà com a través dels vint-i-quatre àlbums de Tintín, és possible reconstruir la història i els canvis polítics del segle XX.
Dimecres 22 de febrer
Horari de la xerrada: 19.00 h
Horari de la projecció: 20.30 h
(Es projectarà el film *Tintín et moi*)
Caixa Fòrum (av. de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8. Tel. 934 768 600)
Preu conferència: 2 €, preu projecció: 3 €, preu conferència i projecció: 4 €

Concerts

Lola Casariego, *soprano* - Manuel Burgueras, *piano*
Oferran un recital d'obres de W.A. Mozart, Franz Liszt, Franz Schubert, P. Viardot i G. Rossini
Diumenge, 19 de febrer
Horari: a les 19.30 h
Caixa Fòrum (av. de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8. Tel. 934 768 600)
Preu: 12 €. Places limitades

Exposicions

Pares i filles
Tres visions femenines sobre els llaços familiars.
Del 7 de febrer al 2 de març

Horari: de dilluns a dissabte de 10 a 13 h i de 16 a 21 h
Centre Cultural La Casa Elizalde (València, 302. Tel. 934 880 590)

Epidèmia! Com les malalties han modelat la història de la humanitat
Una extensa mostra de peces històriques, llibres i gravats, que juntament amb audiovisuals, interactius i multimèdia ens permetran esbrinar quin és l'agent causant de les malalties, com han afectat les nostres poblacions i la nostra història.
A partir del 28 de març
Horari: de 10.00 a 20.00 h
CosmoCaixa (Isaac Newton, 26. Tel. 932 126 050)

Llibres

Miquel Morante. *El geni de l'estalvi*.
Barcelona: Emprendia, 2011
L'autor ha escrit un llibre infantil sobre els valors dels diners, l'estalvi i els negocis. Una bona guia per ensenyar com gastar amb seny a aquelles criatures, i no tan criatures, que ho volen tot.

Notícies interdiocesanes

Manresa celebra els 25 anys de Vida Creixent

El dia 1 de desembre, Manresa va celebrar els 25 anys de Vida Creixent al Bages. La trobada, organitzada pel coordinador Francesc Mollet i el consiliari Mn. Amat Berenguer va resultar molt reeixida. Ens vàrem aplegar una cinquantena de persones per escoltat una conferència de Mn. Joan Torra, rector de Torelló sobre el temari d'aquest any, interessant i innovadora. Una eucaristia a la cripta de la Seu i un dinar al que va assistir l'Alcalde i un regidor de la ciutat. Tots vàrem sortir contents i animats.

Maria Carme Janer. Vicepresidenta de Vida Creixent de Barcelona

Consultors a Roma

Al monjo de Montserrat i rector del Col·legi Grec de Roma Manel Nin, consultor a la Congregació per a les Esglésies Orientals, aquesta setmana s'hi ha sumat *Xavier Morlans* a Nova Evangelització i *Francesc Torralba* a Cultura. Junt amb l'activista i admirador de CatalunyaReligió.cat Josep Miró i Ardèvol al Consell per als Laics, i amb Josep Maria Cullerell com a assessor econòmic, aquesta és **la selecció de catalans vinculats com a membres, consultors i assessors als organismes vaticans** —si no m'he descomptat i deixant en una altra lliga als mitrats—. És a dir, persones que no hi treballen ni en depenen, però que tenen relació directa amb la Santa Seu.

Evidentment és una bona notícia primerament pel perfil dels escollits. Morlans i Torralba són del millor que podem portar pel món. És sobretot **un merescut reconeixement**, ja que a efectes pràctics només comporta més feina i més reunions per fer un servei a la Santa Seu. Però **pocs són els cridats que són escollits com a consultors** entre tots els catòlics d'arreu del món. Per extensió és també **un reconeixement a l'Església catalana**. Coincideix amb dues persones de l'Església de Barcelona que han treballat per la resta de diòcesis catalanes; Morlans aportant la seva experiència pastoral a diversos bisbats, i Torralba que no queda comarca on no hagi «predicat» i que a més de la seva tasca docent a Barcelona també li *han confiat la formació* al bisbat d'Urgell.

Jordi Llisterra i Boix. Director de CatalunyaReligió.cat

La transfiguració del Senyor

L'episodi de la transfiguració, segons Marc, és una teofania, és a dir, una escena on hi ha una manifestació divina i única.

Tant a la muntanya de la transfiguració com a la muntanya de les Oliveres, des d'on Jesús pujarà al cel, els deixebles queden com encisats, es refugien en la visió i en el prodigi. Què vol dir, però, escoltar Jesús, el Fill estimat de Déu?

Els apòstols són «testimonis, és a dir, donen fe de Jesús i de la seva glòria». Veuen Elies i Moisès i senten la veu de Déu. La transfiguració permet de veure la glòria del ressuscitat en el crucificat.

El do que els deixebles reben a la muntanya, la llum que penetra Jesús i arriba fins a ells, és el do que transforma i purifica. En darrer terme, és el do de l'Esperit Sant. Així ho veiem en l'escena de la transfiguració: la llum del Tabor arriba fins als deixebles, i és tan forta que gairebé no la poden suportar. És la llum que ens transfigura i ens fa esdevenir persones que acullen l'amor vessat en els seus cors.

*Miquel Bada, pvre.
Consiliari diocesà*

Ho ha dit...

Els fills, especialment quan són petits, necessiten la presència dels pares per compartir el joc. «Els pares són les millors joguines per als infants».

Lluís Armengol i Bernils, s.j.

«Si dones el que et fa nosa, malament.

Si dones del que t'agrada i estimes, fas bé.

Si dones quelcom que t'agrada i estimes i et farà una certa falta, fas més que bé.

Si dones desitjant que t'ho agraeixin, fas bé.

Si dones sense esperar res, ni agraïment ni recompensa, solament per l'alegria de significar amor i donar alegries, aleshores mereixes l'aplaudiment de l'àngel dels regals.»

Martí Amagat, pvre.

Immigració, problema o solució?

Aquestes diades, tot festa, consumisme, alegria i un punt de disbauxa, fa que s'evidenciï molt més el fenomen de la immigració. Quan es parla dels immigrants difícilment es fa objectivament, sempre fem anar l'aigua al nostre molí, fins i tot els cristians ens apuntem al joc. És un tema dens i delicat: parlem de persones. De persones desarrelades, amb una precarietat econòmica, generalment, molt acusada, amb cultura i religió diferents als del país d'acollida. No és d'estranyar, doncs, que tothom hi vulgui dir la seva.

Nosaltres, en el *Ressò*, en parlarem a través de les paraules d'escriptors i personatges compromesos. La intenció és que reflexionem amb total llibertat on som nosaltres en aquest tema.

M.F.

«Catalunya sempre ha estat un país d'immigrants, però aquesta dosi massiva no la podem pair i certament no sé com s'ho faran. I a més a més que no diguin històries, perquè els tractem bé. El tema de la immigració, diguem-ne peninsular, jo penso que a la llarga la podríem anar absorbint, però és que ara resulta que hi ha moros, i aquests no s'integraran mai... Integrar-se a la nostra cultura no ho faran mai... En canvi els llatinoamericans a la llarga s'integraran, els fills...»

Dins: *Què pensa Josep M. Ballarín*. Entrevistat per Mònica Fulquet

«L'ús de la categoria d'immigrant és nou al nostre escenari discursiu polític. Però què motiva que es faci servir en lloc d'altres categories de diferenciació de la població com la dona i l'orientació sexual? Bàsicament que té un marcador de distinció clar: la no-nacionalitat del país. Sobre aquesta base es construeix una política del discurs racista que suscita molts interrogants democràtics. És legítim que aquesta diferenciació es converteixi en una força motriu sense fre per inspirar qualsevol contingut del discurs polític? És com si es construís un discurs sobre la diferenciació entre homes i dones, entre homosexuals i heterossexuals, entre blancs i negres. Heus ací el nucli del problema: la permissivitat implícita de les nostres institucions, que amb el silenci també contribueixen a aquesta situació.»

Ricard Zapata-Barrero. Professor del Dept. de Ciències Polítiques i Socials, UPF.
«Racisme sense límits?» Dins: *La Vanguardia*, 19 d'agost 2011

càrrecs directius i el seu trasllat fora de Catalunya. Entre la seva suspensió i el seu trasllat forçat a Baeza (Jaén) el 1943 hagué de malviure fent classes en institucions privades i en feines editorials a la revista *Destino*. Va ser un període personalment molt dur per a Vicens Vives i es va manifestar físicament en un prematur emblanquiment dels seus cabells.

Reprenqué la seva tasca investigadora amb *Historia de los remensas en el siglo XV* (1945), i el 1947 guanyà la càtedra d'història moderna de la Universitat de Saragossa, on l'any següent passa per oposició, a la de Barcelona. Malgrat el caràcter francament positivista dels plantejaments de Vicens, el món acadèmic hispànic el va mirar amb recel i va voler justificar amb raons ideològiques el refús d'una exigència d'actualització que posava en evidència la misèria intel·lectual dominant.

L'assaig *Notícia de Catalunya* (publicat el 1954 i ampliat el 1960), és una obra que va tenir una repercussió immediata, no exempta de polèmica. Va ser escrita quan el país patia una molt forta dictadura i va representar una divisa i un clàssic de la moderna historiografia catalana. Vicens el va escriure perquè «hem de saber qui hem estat i qui som si volem construir un edifici acceptable dins el gran marc de la societat occidental a la qual pertanyem per filiació des dels temps carolingis». La seva evolució política i el reconeixement que anava guanyant estava limitat a l'àmbit de Catalunya i no va ser fins el 14 de novembre de 1959 quan va contactar a París amb Josep Tarradellas, intercanviant els seus punts de vista sobre l'evolució política de Catalunya. Molts honors i premis va rebre en vida i posteriorment a la seva mort.

El gener de 1960 va començar a col·laborar amb *Serra d'Or* i pel juny, ja malalt, hi va escriure aquest seu darrer article que sintetitza alguns elements de la personalitat de Jaume Vicens Vives: «No em miris esblaimat d'aquesta manera, trobarem el pas i la clariana i ens desfarem de la nit i la boira. Si ens proposem realitzacions senzilles i concretes. Hem teixit massa astres i els hem posat massa amunt del cel per les nostres forces. Fermat el cor, abomina l'irrealisme i pensa amb lògica nua.»

El febrer de 1960 se li va diagnosticar un càncer de pulmó. Després de ser operat a Lió, on va residir uns mesos fins a la seva mort el 28 de juny.

Narcís (Extret resumit d'Internet)

Ens resulta impossible fer una referència de tots els seus treballs en aquest petit espai disponible.

Jaume Vicens Vives (1910-1960)

Era fill de Joan Vicens i Comas i de Victòria Vives. Va néixer a una casa de la carretera de Santa Eugènia núm. 5 de Girona. El seu pare havia arribat a Girona a finals del segle XIX, i treballava d'apoderat a la fàbrica «La Farinera Ensesa». La seva mare tenia un taller de modista a la plaça del Gra. Els seus pares van tenir tres fills: Joan, nascut el 1906; Jaume el 1910 i Carme el 1923. Els seus estudis primaris els va realitzar al col·legi salesià dels

«Germans de la Doctrina Cristiana» de Girona. El seu pare va morir sobtadament el 1922. La seva mare, una modista amb molta empena, el 1924 es va traslladar a Barcelona on tenia més oportunitats per tirar endavant treballant en la seva professió. El 1926, la seva mare es va tornar a casar i les males relacions entre Jaume i el seu padrastre el varen portar a deixar la llar familiar amb només 16 anys per anar-se'n a viure en una dispensa. La seva mare va morir l'any 1929 i la disgregació familiar es va consolidar. Estudià filosofia i lletres a Barcelona (1926-30), guanyà la càtedra (1933-37).

El 1936 llegí la tesi doctoral, *Ferran II i la ciutat de Barcelona*.

El 1933 va formar part del «creuer universitari pel Mediterrani», on també viatjava Roser Rahola, una estudiant seva de primer curs de Filosofia i Lletres, de família burgesa d'origen empordanès i vigatà. Es varen casar en plena guerra civil, el 20 d'agost de 1937 amb una cerimònia civil al rectorat de la universitat. Hi van assistir com a testimonis el catedràtic de medicina Santiago Pi i Sunyer, el degà de la facultat Joaquim Xirau i Palau, el diputat Francesc Ribas i el futur president Josep Irla.

D'aquesta unió varen tenir cinc fills: Pere, Roser, Adela, Anna i Albert. Poc després de casar-se és mobilitzat dins el cos de sanitat fins el final de la contesa. En acabar la guerra, Vicens va pensar fugir cap a França, però al darrer moment decideix quedar-se a Catalunya confiat en que res podia passar-li, tota vegada que en res s'havia manifestat. Però en contra del que preveia, se li va instruir expedient de depuració del seu càrrec de catedràtic sota la sorprenent acusació d'haver celebrat «*su matrimonio civil con desusada solemnidad en el edificio de la Universidad, con intervención directa del entonces Rector, Sr. Bosch Gimpera, y otros destacados elementos de la misma Universidad, a cuya ceremonia se le dio publicidad en la prensa sin ninguna rectificación por su parte*». L'expedient feia constar com a

«Els trobem cada vegada amb més freqüència. El color de la seva pell, els trets del seu rostre, la seva forma de parlar o vestir estan transformant el paisatge urbà de les nostres ciutats. Homes i dones que viuen entre nosaltres, moltes vegades sense documentació en regla, sense treball ni seguretat, amb problemes d'habitatge, de llengua i de convivència.

Com podem reaccionar?

Podem mirar-los des de la distància, el desconeixement i la superioritat.

No són com nosaltres. No tenen drets.

Són il·legals... Sense adonar-nos, podem aixecar murs de desconfiança, prejudicis i fins de rebuig total.

Podem mirar-los des d'una perspectiva utilitarista. Necessitem mà d'obra estrangera. Ells poden cobrir els llocs de treball que nosaltres ja no ens dignem ocupar...

Els podem mirar des d'una actitud paternalista i tractar-los com si fossin marginats.

Potser, primer de tot cal conèixer-los millor, escoltar-los, tractar amb ells, posar-nos a la seva pell... pot ser una gran oportunitat per prendre consciència de la nostra responsabilitat en la tragèdia del Tercer Món... L'acollida als immigrants ens pot ajudar als cristians europeus a viure una mica més aquesta gratuïtat que Jesús inculcava als seus deixebles: *Gratis ho heu rebut, doneu-ho gratis.*»

José Antonio Pagola. Dins: Fòrum, núm. 12, abril 2011

«Les convocatòries electorals, la crisi econòmica, la informació manipulada i el predomini dels valors dineraris estan conduint a les societats del Nord cap a posicions cada cop més xenòfobes on l'immigrant esdevé el buc expiatori dels nostres mals...

Per altra banda, el munt de beneficis econòmics que ens genera la immigració és molt superior a les despeses que suposa... la immigració rejuveneix la nostra piràmide d'edat, ens facilita gent preparada que treballen per a nosaltres... Des de l'òptica cultural, les aportacions han estat fonamentals per a la construcció d'identitats. No podríem parlar de cultura catalana si no tinguéssim en compte la

Col·laboracions

presència dels ibers, fenicis, cartaginesos, grecs, romans, jueus, fidels de l'islam, andalusos, gallecs, magrebins, paquistanesos, llatinoamericans, etc. Paradoxalment diem que aquestes cultures posen en perill els nostres usos i costums, mentre no ens immutem per la inesgotable arribada de films de Hollywood, del *fast-food* nordamericà i del *american way of life*...

En una raonable interpretació cristiana, el planeta Terra és de tothom i que moralment, no tenim cap motiu per posar barreres enlloc. Les moltes ONG anomenades "sense fronteres" no signifiquen altra cosa que això.»

Arcadi Oliveres. «Benvinguda immigració». Dins: *Foc Nou*, núm. 441, maig de 2011

a) *Els fluxos migratoris*

[14] Catalunya ha integrat des dels anys seixanta una quantitat considerable de persones immigrades procedents d'altres territoris d'Espanya. *Arrels cristianes de Catalunya* se'n feia ressò, considerant aquest fenomen beneficiós per a tots. Avui Catalunya ha de fer front a un nou repte, més exigent en un cert sentit. És el flux migratori de persones procedents de països extracomunitaris, que introdueixen entre nosaltres categories culturals i costums molt diferents dels nostres. Això ocasiona un cert distanciament i una marginació social, sovint agreujada per la situació de precarietat i pobresa, provocada per la crisi econòmica. Cal tenir en compte el que Benet XVI afirma sobre això, que «cap país per ell mateix no pot ser capaç de fer front als problemes migratoris actuals. Tots podem veure el sofriment, el disgust i les aspiracions que comporten els fluxos migratoris. Com se sap, és un fenomen complex de gestionar; això no obstant, està comprovat que els treballadors estrangers, malgrat les dificultats inherents a la seva integració, contribueixen de manera significativa amb el seu treball al desenvolupament econòmic del país que els acull, així com al seu país d'origen a través de les trameses de diners.

Òbviament, aquests treballadors no poden ser considerats una mercaderia o una mera força laboral. Per tant, no han de ser tractats com qualsevol altre factor de producció. Qualsevol emigrant és una persona humana que, com a tal, té drets fonamentals inalienables que han de ser respectats per tots i en qualsevol situació»¹.

Col·laboracions

L'Església, animada per la tradició moral envers els forasters —heretada de l'Antic Testament que mana no oprimir l'immigrant², i segellada amb el Nou Testament, que revela que Jesús també va ser emigrant i que s'identifica amb el foraster que és acollit—³, convida a l'amor generós envers l'immigrant, i el practica a través de tots els seus organismes de servei social i caritatiu.

L'objectiu ha de ser doble. Cal fer un esforç per garantir els drets dels nousvinguts, a fi que siguin tractats sempre amb la dignitat que correspon a tota persona humana, especialment si pateixen formes de vulnerabilitat social i econòmica. I alhora també cal ajudar-los a integrar-se en la nostra cultura i en la nostra societat, sense que perdin les seves peculiaritats pròpies i legítimes. Això resultarà més urgent, tractant-se de drets i deures regulats per la llei. I d'aquesta integració en sortirà també una renovació de les nostres comunitats cristianes, ja que molts són catòlics, però també una renovada societat catalana, tal com la llarga tradició de la nostra cultura palesa àmpliament amb les aportacions de les diverses emigracions, realitzant-se així un noble intercanvi de dons recíprocs. Sobretot en referència al dret a emigrar i a l'acolliment dels emigrants, tenint present el bé comú universal, que comprèn tota la família dels pobles, cal superar tot egoisme nacionalista⁴ per part dels pobles que acullen, i alhora «els immigrants tenen el deure d'integrar-se al país d'acollida, respectant-ne les lleis i la identitat nacional»⁵.

Dins: *Bisbes de Catalunya - Al servei del nostre poble*

¹ Benet XVI, Carta Encíclica *Caritas in Veritate*, 2009, n. 62.

² Cf. Ex 23,9; Lv 19,33-34.

³ Cf. Mt 2,14 i 25,35.

⁴ Cf. Joan Pau II, *Missatge per a la Jornada mundial de les Migracions*, 2 de febrer de 2001, n. 3.

⁵ Benet XVI, *Missatge per a la Jornada mundial de l'emigrant i el refugiat*, 16 de gener de 2011.